

Henny Thijssing-Boer

Jouw waarheid,
mijn leugen

Connie-trilogie – deel 1

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Die zaterdagochtend werd Connie de Weerdt gewekt door de zon die speels door een kiertje van de gordijnen naar binnen glipte. Ze rekte zich uit en nog slaapdronken herinnerde ze zich twee dingen tegelijk: dat ze vanmiddag weer naar de markt zou gaan en... dat ze opnieuw verliefd was. Aan dat laatste durfde ze bijna niet toe te geven, maar het was waar. Ze was verliefd op Klaas Visser, op een echte man, want hij was al vijfendertig jaar! Zij was pas vierentwintig, maar wat deed dat ertoe? Misschien wel heel veel, bedacht ze toch wat zorgelijk. Ze was zich ervan bewust dat ze er thuis moeilijkheden door zou krijgen.

Diep in haar hart zag ze ook een beetje tegen de middag op, want dan zou ze naast Klaas in zijn kraam staan. Ze schaamde zich niet voor hem, maar was bang dat bekenden haar zouden zien. En als die haar ouders vertelden dat zij als 'marktkoopvrouw' op de markt stond, dan zwaaide er wat voor haar! Maar misschien liep ze veel te hard van stapel. Ze kende Klaas nauwelijks, ze wist zo goed als niets van hem. Gezien zijn leeftijd was hij wellicht getrouwd geweest, gescheiden of weduwnaar. Hij zou een stel kinderen kunnen hebben, in elk geval een verleden. Nou ja, goedbeschouwd had ze dat zelf ook.

Connie wist niet of ze vanwege kilte huiverde of vanwege plotselinge spanningen. Ze kroop dieper onder het dekbed en peinsde ongestoord verder. Mama zou het vreselijk vinden als ze erachter kwam dat haar dochter omging met een veel oudere man. En als ze hoorde dat die man een doodgewone marktkoopman was, een handelaar in tweedehands boeken, zou mama waarschijnlijk onpasselijk worden. Haar zelf kon het niets schelen wat iemand voor de kost deed. Het ging haar erom hoe iemand er vanbinnen uitzag. Nou, daar was bij Klaas niets op aan te merken. Hij was knap, lief, charmant en hoffelijk. Bijna net zoals Frizo was geweest.

Klaas deed haar aan Frizo denken. Zou ze daarom verliefd op hem zijn geworden? Net als Frizo was Klaas fors gebouwd, breed in de schouders en slank in de taille. Hij had donker haar, zijn ogen waren bijna zwart en hij had een opvallende mooie lach waarbij hij een sterk, spierwit gebit liet zien. O ja, hij leek absoluut een beetje op Frizo Ripperda, van wie ze oprecht had gehouden. Hoe kon ze dan nu opeens haar hart aan een ander verliezen? Betekende het dat ze over haar verdriet om Frizo heen was, dat vier jaar treuren lang genoeg was geweest? Ze hoopte het, ze wilde weer graag opnieuw gelukkig worden. Toch was ze een beetje bang voor de liefde, want wat haar vier jaar geleden

was overkomen, zou opnieuw kunnen gebeuren. Daar moest ze niet aan denken, het was zo verschrikkelijk erg om een mens te verliezen die je heel dierbaar was.

Ze was achttien jaar geweest toen ze Frizo had leren kennen. Haar ouders en haar broer Louis waren blij geweest met haar keuze. Frizo kwam immers uit een uitstekend milieu. Hij was zes jaar ouder dan zij, maar daar had niemand een woord over gerept. Frizo was F16-piloot bij de Koninklijke Luchtmacht geweest, hij zou haar een goede toekomst kunnen bieden en dat was voor mama het belangrijkste.

Ze was twintig geweest toen ze thuis had verteld dat Frizo en zij wilden gaan samenwonen. O, maar dat was prima. Er werd haar geen strobreed in de weg gelegd, ze mocht doen en laten wat ze wilde. Waren haar ouders wellicht bang geweest dat Frizo Ripperda hun schoonzoon niet zou worden als zij moeilijk gingen doen? Onder het dekbed haalde Connie haar schouders op. Ze wist het niet en het deed er allemaal niet meer toe. In de stad, waar Frizo gelegerd was en zij was geboren en getogen, vonden ze al gauw een flatje. Het was bescheiden, maar dat gaf niets. Na verloop van tijd waren ze immers van plan te gaan trouwen. Dan wilden ze een huis laten bouwen of kopen en heel misschien aan kinderen krijgen gaan denken. Vervuld van elkaar en vol toekomstplannen, hadden ze het flatje opgeknapt en ingericht. Ze woonden er nauwelijks veertien dagen toen al hun idealen als een zeepbel uiteen waren gespat.

Op de ochtend van de donkerste dag uit haar leven had Frizo haar vanaf de basis nog gebeld. 'We hebben zo dadelijk een oefenvlucht, de "kisten" staan startklaar. Maar voordat ik de lucht in ga wil ik je nog even een denkbeeldig kusje geven. Dag lieveling, ik hou van je!'

Daarna had ze zijn lieve, vertrouwde stem niet meer gehoord.

Op onverklaarbare wijze waren de beide vliegtuigen in de lucht met elkaar in aanraking gekomen. Van de bemanning had niemand de crash overleefd. Vreselijk... Nu ze het in gedachten opnieuw beleefde kreeg ze het subiet koud, kippenvet over heel haar lichaam. Met het neerstorten van de vliegtuigen was háár leven toen volledig ingestort. Ze wist zelf dat ze erdoor veranderd was. Minder vrolijk en zorgeloos dan vóór het ongeluk, koppiger en eigenzinniger. Ze had het gevoel gehad dat ze plotsklaps geen meisje meer was, maar een vrouw met een verleden. Ze liet zich door niemand meer iets zeggen en was koppig haar eigen weg gegaan.

Naderhand had ze zich vreselijk gestoord aan de geruchten die de ronde hadden gedaan. De piloten zouden in jeugdige overmoed hebben gestunt, ze zou-

den hebben gespeeld met gevaren die ze geen seconde uit het oog hadden mogen verliezen. Het was kletspraat waar zij niet in wilde geloven. Frizo en zijn maten hadden een strenge, gedegen opleiding achter de rug. Ze waren tot het uiterste getraind, ze zouden niet met hun leven kunnen spelen.

In die tijd had zij juist met goed gevolg examen gedaan voor de havo. Na een lange zomervakantie wilde ze naar het vwo. Ook die plannen waren echter pardoos in het water gevallen. Toen Frizo zo wreed bij haar werd weggerukt wilde zij niets meer, zeker niet verder studeren. Papa en mama, Louis en zijn vrouw Leidy hadden zich er allemaal mee bemoeid. Op den duur had ze stampvoetend geschreeuwd: 'Hou op met dat gezeur, ik wil niet meer naar school! Ik haat school. Ik haat alle studenten die gewoon jong en zorgeloos mogen zijn, terwijl ik me oud en moe voel. Ik heb een verleden, ik hoor op geen enkele school meer thuis. Ik wil gaan werken, van niemand afhankelijk zijn. Dwarsboom mijn plannen niet langer, ik doe toch mijn eigen zin!'

Ze had voet bij stuk gehouden en geen mens was erin geslaagd haar op andere gedachten te brengen. Tot nu toe had ze er geen spijt van gehad. Ze gaf niets om een titel en al helemaal niet om een flitsende baan waar ze veel geld mee kon verdienen. Wat dat betrof aardde ze zeker niet naar mama en paste ze misschien wel heel goed bij Klaas!

Ook alweer tegen de zin van haar ouders was ze in haar eentje in de flat blijven wonen en tot op heden beviel dat haar uitstekend. In het goedkope flatgebouw zaten voornamelijk jongelui die samenwoonden. Met enkelen van hen had ze een oppervlakkig contact. Zij was immers alleen, de anderen hadden elkaar en niet altijd tijd voor haar. In het begin kon het haar niets schelen, want ze wilde het liefst alleen zijn met haar verdriet om Frizo. De laatste tijd verlangde ze echter naar eigen vrienden en vriendinnen. Achteraf bezien was dat al een vingerwijzing geweest dat het verdriet sleet. Ze durfde weer te gaan leven, diep in haar hart verlangde ze weer naar de liefde van een man. Naar iemand die er, net als Frizo, voor haar wilde zijn.

Ongedurig en verward door die gevoelens, had ze het in haar flatje vaak niet kunnen uithouden. Als ze het gevoel kreeg dat de muren op haar afkwamen, had ze de deur achter zich dichtgetrokken. Dan was ze in haar autootje gestapt en naar de andere kant van de stad gereden. Naar haar ouders, die daar in een zogenaamde elitewijk in een fraaie bungalow woonden. Maar in plaats dat mama blij was dat haar dochter weer wat meer toenadering zocht, verpestte ze telkens de sfeer door meteen weer te gaan vitten en laatdunkend te doen over haar baan.

Papa en mama beschouwden het als vernederend, als ver beneden hun stand, dat hun dochter caissière was in een supermarkt. Ze wisten het nog niet, maar ze konden er gerust op zijn, want sinds een week was ze werkloos! Ja hoor, ze zat weer eens zonder werk. Hoeveel baantjes had ze in de achter haar liggende jaren wel niet versleten? Ze had in een schoenenzaak gestaan en bij een juwelier gewerkt waar ze tot vervelens toe zilver had moeten poetsen. Na een blauwe maandag had ze het daar dus wel gezien. Daarna had ze een tijd als telefoniste in een toeristenhotel gewerkt, en vervolgens was de supermarkt aan de beurt geweest. Ze had het ene baantje nog stommer gevonden dan het andere, maar met slechts een havo-diploma had ze niet veel keus.

Ze had juist overwogen om alsnog verder te gaan leren, toen ze Klaas had ontmoet. Op een zaterdag had ze met haar ziel onder haar arm over de markt geslenterd. Bij een kraam met tweedehands boeken had ze lang gesnuffeld om te zien of er iets van haar gading bij was. Opeens was er een stem geweest, die van de eigenaar: 'Zoek je een bepaald boek, kan ik je helpen?'

Ze had opgekeken, recht in het gezicht van een naar haar smaak bijzonder mooie man. Frizo... In een flits was zijn naam door haar heen geschoten. Tot haar ergernis had ze gevoeld dat ze bloosde. Hakkelend had ze gezegd: 'Ik weet het niet, ik kijk zo maar een beetje.' Hij had zijn mooie lach gelachen, zijn innemende gezicht werd er als het ware door verlicht. Op dat moment had ze al geweten dat ze zich tot deze man aangetrokken voelde.

Die eerste keer was ze snel weer doorgelopen, maar sinds ze wist wie er op de markt stond was ze daar vaak te vinden. Ze had zich onderhand zowat arm gekocht aan tweedehands boeken, maar dat had ze er voor over. Ze las graag en vond het dus geen geldverspilling.

Inmiddels was het haar opgevallen dat hij telkens blij verrast op haar komst reageerde. Misschien had de gulle lach die hij haar zond slechts te maken met het feit dat hij haar graag boeken wilde verkopen. Zij hoopte echter dat hij er meer mee bedoelde.

En volgens haar was dat ook zo, want hij knoopte elke keer een praatje aan en de laatste keer had hij gezegd: 'Hoe komt het dat zo'n mooie, jonge vrouw altijd alleen is? Weet je dat ik me een beetje zorgen om je maak?'

Natuurlijk had ze toen weer gebloosd. 'Dat is nergens voor nodig, waarom zou je?'

Hij was de ernst zelve geweest. 'Waarom? Misschien wel omdat ik uit ervaring weet wat het is om alleen te moeten leven. Dat valt niet mee en jij bent nog zo jong. Overigens heet ik Klaas. Klaas Visser.'

‘Ik ben Connie de Weerd, en wat je zojuist zei is waar. Ik ben vierentwintig, dat schijnt heel jong te zijn, maar zo voel ik me niet altijd. Bovendien zit ik ook nog zonder werk en dat is momenteel mijn grootste zorg. Ik ben te trots om bij mijn ouders aan te kloppen en een uitkering aanvragen is me al helemaal te min. Dat druist regelrecht tegen mijn gevoel van eigenwaarde in, maar het is allemaal best wel moeilijk.’

Hij had haar van top tot teen gemonsterd voordat hij had gezegd: ‘Ik kan op zaterdagmiddag wel een hulpje gebruiken, maar ik heb het idee dat ik daarvoor bij jou aan het verkeerde adres ben.’

Verbaasd had ze willen weten: ‘Waar haal je die wijsheid in vredesnaam vandaan!’

Hij had haar zijn speciale lach gezonden en kalm gezegd: ‘Dat denk ik omdat jij iets over je hebt dat niet in een marktkraam thuishoort. Je hebt een zekere allure. Volgens mij kom je uit een goed nest.’

Ze had hem niet veel wijzer gemaakt met haar antwoord. ‘Je afkomst doet er niet toe, het gaat om je inborst.’

‘Je bent werkelijk een heel apart meisje,’ had Klaas geamuseerd geantwoord. ‘Weet je dat ik je maar wat graag beter zou willen leren kennen?’

Ik jou ook, had ze stilletjes gedacht. Je lijkt een beetje op Frizo en als ik een klein stukje van hem zou mogen terugkrijgen zou me dat heel veel waard zijn. Ze had haar ogen naar hem opgeslagen en geopperd: ‘Als je me een baan aanbiedt, leer je me automatisch beter kennen.’

‘Je méént het!’ Nee, ze had het zich niet verbeeld, Klaas had echt verheugd gedaan. Na enig nadenken was hij verdergegaan. ‘Wat mij betreft kun je volgende week zaterdag aan de slag. Maar denk niet dat ik naar je uitkijk, ik weet nu al dat je staat te bluffen en dat ik je dan niet meer zal zien.’

Ze had niet gelachen, maar heel ernstig gezegd: ‘Tot volgende week.’

Die belofte van toen ging ze vanmiddag inlossen. Maar kom, ze zou eens opstaan. Zich douchen en wat optutten en dan werd het vanzelf tijd voor haar om marktkoopvrouw te gaan spelen. Het was een uitdaging en tegelijk een beetje eng. Want als ze de modezaken van papa vergeleek met een marktkraam leek het verschil toch wel erg groot.

En daar had Connie de Weerd gelijk in.

Vanwege de exclusiviteit en de daarmee samenhangende gepeperde prijzen liep niet Jan en Alleman de deur plat bij Norbert de Weerd. Desondanks was zijn naam in de stad en in de wijde omtrek een begrip. Op het oog leken beide

winkels één kolossaal pand te vormen, maar de twee ingangen bewezen dat er twee modezaken onder één en hetzelfde dak te vinden waren. De deur links in de brede portiek leidde naar de dameszaak en door de deur ertegenover kwam je in de herenafdeling.

Norbert de Weerdt, een rijzige slanke man met een warrige bos grijs haar, was de trotse eigenaar van beide zaken. Hij was kortgeleden zestig jaar geworden en stilaan bezig om zich wat terug te trekken. Als jongen van even in de twintig was hij vroeger bij zijn vader – die ook Norbert had geheten – in de zaak gekomen. Na lange jaren van keihard werken wilde hij samen met zijn vrouw Sofie nog wat van het leven genieten voordat ze echt oud en versleten waren. Ze waren nu nog gezond en fit en hadden er allebei behoefte aan om tijdens lange vakanties de wereld te verkennen. Dat was er nooit echt van gekomen, het werd de hoogste tijd.

Alhoewel hij achter de schermen de touwtjes in handen wilde blijven houden, was Norbert ervan overtuigd dat hij het rustiger aan kon doen. Zijn zoon Louis had de liefde voor het bedrijf van hem en zijn grootvader Norbert geërfd. Als toekomstige opvolger stond Louis zijn mannetje en bovendien konden ze zich beroemen op uitstekend geschoold personeel.

Behalve de liefde voor het vak en het zakelijke inzicht, had Louis ook uiterlijk veel van zijn vader. Hij was negenentwintig, had hetzelfde postuur als Norbert en ook diens groene ogen. Zijn haar was echter nog donker.

Sofie was een paar jaar jonger dan Norbert en vanwege een kleurspoeling vertoonden ook haar haren geen zilveren draden. Ze had nog een prima figuur, maar Sofie was dan ook ijdel en deed onophoudelijk aan de lijn. Ze was een trotse vrouw die zichzelf graag op de borst sloeg. Dat was een minder mooi karaktertrekje, maar het was haar met de paplepel ingegoten dat zij iemand was. Een héél bijzonder iemand. Haar vader was kinderrechter geweest en haar moeder beeldhouwster. Als enig kind had het haar aan niets ontbroken. Ze was voortdurend in de watten gelegd en gaandeweg was Sofie een soort salonfiguur geworden. In de fraaie bungalow ontving ze vaak haar bridgevriendinnen, met wie ze ook regelmatig uitging. Omdat ze zich wilde laten zien en bewonderen, mocht ze ook graag wat door de stad flaneren. Tijdens dat uiterlijk vertoon kende ze maar één angst, namelijk dat vrienden of bekenden zouden informeren naar het wel en wee van haar dochter Connie. Ze kon niet trots op Connie zijn, ze schaamde zich eerder voor haar. Op de baantjes die haar dochter aannam, keek zij smalend neer. De verstandhouding tussen moeder en dochter was dan ook niet al te best. Sofie vond zichzelf een bijzonder

knappe vrouw, maar in feite waren zij en Connie heel gewone, zij het wel aantrekkelijke vrouwen om te zien. Ze waren allebei slank, hadden bruin haar en heel lichtbruine ogen. Connie had een jonge, volle mond, die van Sofie was wat vervormd geraakt vanwege het kunstgebit dat ze droeg. Maar dáár wilde ze liever niet op geattendeerd worden!

Hoewel Louis de Weerd er als man best mocht zijn, stond hij bij zijn uiterlijk nooit stil. Hij had belangrijker dingen aan zijn hoofd en die zaterdagmiddag dwaalden zijn gedachten telkens naar zijn vrouw Leidy.

Louis had zich teruggetrokken achter in de herenzaak, in het kantoor, dat tevens gebruikt werd voor de thee-, lunch- en koffiepauzes. Hij kon het ervan nemen, oordeelde hij, want op een warme junidag als vandaag was het stil in de zaak. Begrijpelijk dat de meeste mensen de zon opzochten in plaats van de winkels van Norbert de Weerd.

Louis glimlachte voor zich uit, schonk nog maar eens een kop koffie in en vroeg zich af wat Leidy aan het doen zou zijn. Lag ze in de diepe tuin van hun grachtenpandje te zonnen of was ze al bezig met het avondeten? Op een mooie dag als vandaag zouden ze heerlijk in de tuin kunnen eten. Misschien was het wel een goed idee om Connie uit te nodigen, want volgens hem zat zijn zusje te veel alleen. Connie kwam maar moeilijk over het verlies van Frizo heen. Jammer was dat, want ze was nog zo jong. Na Frizo's dood was Connie een totaal ander iemand geworden, peinsde Louis verder. Hij maakte zich vaak zorgen om Connie, zorgen die hij gelukkig met Leidy kon delen. Hoe vaak had Leidy niet al verzucht: 'Connie vergooit met haar weerbarstigheid kostbare jaren. Ze wil niet verder studeren, wat moet er dan uiteindelijk van haar terechtkomen? Ze kan toch warempel niet achter een kassa oud worden! Had ze een klein beetje van jouw liefde voor de zaak, jouw inzet en doorzettingsvermogen, dan zou zij later de damesafdeling kunnen overnemen. Maar zelfs die mooie kans laat ze onbenut.'

Tja, maar wat doe je eraan? dacht Louis. Connie had overduidelijk te kennen gegeven dat ze onder géén beding bij papa en hem in de zaak wilde. Aan het hoofd van de damesafdeling stond een vakbekwame cheffin en jegens haar haalde Connie haar neus op. 'Ze gaat d'r gang maar, mij niet gezien! Ik moet er niet aan denken om dagelijks in een duffe modezaak te staan. En al helemaal niet onder het wakend oog van papa en Louis!'

Nu zat ze achter de kassa van een kleine supermarkt, ook de hele dag tussen vier muren! Louis schudde vertwijfeld zijn hoofd en bedacht dat Connie zelf nog niet wist wat ze wilde. Na dat vreselijke ongeluk van Frizo was Connie

haar balans kwijtgeraakt. Het enige wat ze konden doen was geduld met haar hebben. Op den duur zou het vast wel weer goed komen. Dat hoopte hij tenminste vurig. Connie kon goed leren, het was zo jammer dat ze er nu met de pet naar smeed. Mama schaamde zich voor haar dochter, maar mama was soms een hoofdstuk apart. Louis glimlachte in zichzelf om de trots van zijn moeder, waar hij zich echter ook vaak aan stoorde.

Hij dacht daarbij aan zijn vrouw Leidy, van wie hij zielsveel hield maar op wie mama het nodige commentaar had. Hij vond Leidy een mooie vrouw, hoewel ze klein was en aan de mollige kant. Om dat enigszins te verbloemen droeg ze wijde, lange kleding en daar stoorde mama zich aan. Ze had helaas niet de tact om dat in stilte te doen, ze richtte haar stekelige opmerkingen regelrecht tot Leidy.

‘Ik begrijp niet dat jij niet aan de lijn doet, je bent véél te dik! Kijk dan eens naar mij. Als je zo slank bent als ik staat alles je toch veel beter? Jij steekt alles maar in je mond zonder eraan te denken dat het je figuur schaadt!’

Mama’s bemoeizucht ging vaak te ver. Zo kon ze het ook niet verkroppen dat Leidy geen belangstelling voor de zaak had. Daar kon ze echt tot vervelens toe over blijven doorzeuren, maar Leidy’s interesses lagen op een volkomen ander vakgebied. Ze was apothekersassistente, ze had daar toch warempel ook niet voor niets voor gestudeerd. Mama ook altijd...

Op dat moment werden Louis’ mijmeringen verstoord door de jongste verkoper die het kantoortje binnenkwam. Louis keek naar de jongeman op. ‘Het is stil in de zaak, hè Frits? Met dit warme weer vergeten de mensen dat ze ons een plezier zouden kunnen doen. Wil je koffie of thee?’

Frits koos voor koffie en grinnikend voegde hij er aan toe: ‘Even zitten komt mij wel van pas! Heb je niet gezien met wie ik zowat een uur bezig ben geweest?’

Louis lachte geamuseerd. Door het glas van de kantoordeur had hij in de zaak kunnen kijken en gezien dat meneer en mevrouw Van der Meulen beslag op Frits hadden gelegd. Het waren oudere mensen, die alle tijd van de wereld hadden en vaak niet uitgepraat raakten.

Maar omdat het vaste klanten waren, moest er de nodige tijd voor worden uitgetrokken. Daar was ook Frits van op de hoogte en hij had bijna een uur lang geduldig geluisterd naar mensen die blijkbaar behoefte aan aanspraak hadden. Louis sloeg zijn ogen naar Frits op. ‘Hoe is het gegaan? Heb je nog iets verkocht of heb je alleen naar de laatste nieuwtjes moeten luisteren?’

De jongeman roerde omslachtig door zijn koffie en bekende: ‘Wil je wel gelo-

ven dat ik mijn geduld nauwelijks kon bewaren? Wat interesseert het mij nou hoe hun kinderen het doen! Ze hadden op de valreep overigens wel iets nieuws te melden. En niet zo mooi ook!

‘Tja jongen,’ opperde Louis, ‘in ons vak hoor je het nieuws soms voordat het de krant kan bereiken. Wat was er aan de hand?’

‘Mevrouw Van der Meulen wist te vertellen dat er gisteravond een jonge vrouw is aangerand. Ze schijnt niet daadwerkelijk verkracht te zijn, de schoft heeft haar weerloos naakt achtergelaten. Ik vind zoiets beestachtig en als ik zo’n bericht hoor, schaam ik me bijna voor het feit dat ik een man ben.’

Bedachtzaam antwoordde Louis: ‘Dat ben ik met je eens, het is beangstigend dat er dergelijke kerels los rondlopen. Toch vind ik dat vrouwen het eens tot zich moeten laten doordringen dat ze ’s avonds laat niet alleen over straat kunnen gaan. Ze zouden zo zelf een boel ellende kunnen voorkomen.’

Hetzelfde herhaalde Louis bijna woordelijk toen hij later die dag naast Leidy in de tuin zat. Leidy keek hem furieus aan en geprikkeld viel ze uit: ‘Dergelijke uitspraken kunnen alléén van een man zijn, Louis de Weerd! Het is toch bespottelijk dat wij niet kunnen gaan en staan waar we willen omdat we toevallig vrouw zijn! Kerels hebben hun handen maar thuis te houden. Dát zouden zij eens tot zich moeten laten doordringen. Dán pas werd er ellende voorkomen, hoor!’

Louis raakte vertederd door haar opgewonden gezicht, maar kon niet laten op te merken: ‘Nu ben jij degene die generaliseert, terwijl het hier gelukkig een uitzondering betreft!’

‘Je hebt gelijk, ik hoorde het mezelf zeggen. Sorry. Maar het is ook zo afschuwelijk dat zulke dingen gebeuren. Ik vraag me bezorgd af hoe het slachtoffer zich moet voelen. Hoe komt zo iemand er geestelijk ooit overheen? Alleen al de vernedering die zo’n schoft haar aandoet, moet vreselijk ingrijpend zijn. En hij is niet eens in de kraag gegrepen, begrijp ik, maar loopt nog gewoon vrij rond. Op zoek naar een volgend slachtoffer!’

Louis sloeg een arm om haar heen en zei in machteloze woede: ‘Wie jou zoiets zou durven aandoen krijgt met mij te maken! Echt waar, Leidy, dan zou ik tot een moord in staat zijn!’

Leidy gaf hem een zontje en zei troostend: ‘Stil maar, mij overkomt iets dergelijks niet. Zullen we het over iets anders hebben, Louis, ik word naar van dit onderwerp. Zal ik met het eten beginnen of heb je nog geen trek?’

‘Jawel, ik voel mijn maag knorren. Vanmiddag bedacht ik dat we Connie eigenlijk wel konden uitnodigen. Heb je daar iets op tegen?’

‘Natuurlijk niet! Ik bak dan een extra biefstukje, van de andere gerechten heb ik voldoende voor drie personen. Als jij je zusje dan nu even belt, verdwijn ik alvast naar de keuken,’ bedisselde Leidy.

Louis volgde zijn vrouw naar binnen en kort hierna toetste hij Connies telefoonnummer in. Er werd niet opgenomen, Louis wilde de hoorn juist weer op het toestel leggen toen haar stem er opeens toch was.

‘Met Connie de Weerd?’

‘Met je broer, waar zat je? Ik had de verbinding al bijna verbroken!’

‘Ik stond onder de douche en moest me snel afdrogen en mijn badjas aandoen. Wat is er, je belt zelden op zaterdag?’

‘Dat klinkt als een verwijt!’

‘O, sorry, want zo was het niet bedoeld! We hebben elk een eigen leven en je weet hoe ik dat op prijs stel.’

‘Ja, door soms tot het uiterste te gaan! Maar goed, daar hebben we het nu niet over. Leidy is bezig een klein dineetje in elkaar te flansen, het leek ons gezellig jou daarvoor uit te nodigen. We eten in de tuin, ik wil je desnoods wel komen halen en dan weer naar huis brengen.’

‘Weet je dan nog steeds niet, Louis de Weerd, dat je zus onafhankelijk wil zijn en dat ze bovendien zelf een autootje heeft? Gekheid hoor, ik zit je maar wat te jennen. Jullie zijn schatten, maar ik kan de uitnodiging helaas niet aannemen. Ik ga vanavond uit, ik heb een afspraakje.’

‘O, maar dat klinkt mij als muziek in de oren, Connie! Als het tenminste een manspersoon betreft? Wie is het, ken ik hem of haar?’

‘Ik dacht niet dat je hem kende...’

‘Het is dus een hij. Wat doet hij voor de kost? Niet dat ik daar zo nieuwsgierig naar ben, maar je weet hoe belangrijk het voor mama is!’

‘Mama heeft er voorlopig niks mee te maken!’ zei Connie gejaagd. Dringend liet ze er op volgen: ‘Beloof me dat je het niet meteen thuis vertelt! Het is nog helemaal in het begin, ik ben alleen maar een klein beetje verliefd. Je mag wel weten dat hij Klaas heet en hij is, eh... een zakenman. Ik moet nu ophangen, doe Leidy de groeten en lief dat jullie aan me dachten.’

‘Veel plezier vanavond en Connie... ik hoop dat je heel gelukkig zult worden met je zakenman. In welke branche...’ Louis keek beduusd toen hij merkte dat Connie de verbinding abrupt had verbroken. Nou ja, dacht hij schouderophalend, het is ook wel begrijpelijk dat een verliefd meisje geen oren heeft naar de nieuwsgierigheid van haar broer. Hij zou Leidy het grote nieuws snel gaan vertellen. Ze zou er even blij mee zijn als hij. Tjonge, Connie eindelijk

opnieuw verliefd! Als dat geen goed voorteken was!

Terwijl Louis zijn vrouw opzocht, dacht Connie glimlachend: je kan gerust zijn, broertjelief, want ik ben al gelukkiger dan ik in tijden geweest ben.

Ze kleepte zich aan en liet onderwijl de voorbije middag de revue nog eens passeren. Op de markt staan had ze als heel apart ervaren. Al heel snel had ze zich er vrij en thuis gevoeld. Dat kwam door de ongedwongen sfeer van de marktkeoplui onderling, vermoedde ze. Die gingen amicaal met elkaar om, riepen elkaar soms van heel ver iets toe dat dan toch verstaan werd. Ze hadden wel allemaal geklaagd. Klaas had ook bedenkelijk gezegd dat het opvallend stil was op de markt en dat dat kwam door het mooie weer. Zij had daarop ingehaakt. 'Ik had maar beter thuis kunnen blijven, want zonder veel publiek en dus weinig kopers heb je niks aan mij.'

Klaas had raadselachtig gezegd: 'Misschien heb ik je niet zozeer voor de verkoop nodig, als wel voor iets anders?' Hij had haar diep in de ogen gezien en er zacht aan toegevoegd: 'Ik kan er niets aan doen dat ik me tot je aangetrokken voel, Connie. De allereerste keer dat jij voor mijn kraam stond, wist ik al haast zeker dat jij de vrouw van mijn dromen was. Ik ben daar behoorlijk van ondersteboven geweest, gisteravond had ik het gewoon niet meer. Ik was zó bang dat je vandaag niet zou komen, dat je uit mijn leven zou stappen nog voordat je erin thuishoorde. Ik was uit mijn doen, mezelf niet en dat kwam omdat ik me realiseerde dat het niets kan worden tussen ons. Ik ben vijftig jaar, veel te oud voor jou en bovendien heb ik in het verleden het een en ander meegemaakt.'

Zijn haast gitzwarte ogen hadden bedroefd gestaan en uit medelijden had zij snel gezegd: 'Liefde heeft niets met leeftijd te maken en ik ben toevallig het type dat op iets oudere mannen valt. Mijn vorige vriend was zes jaar ouder dan ik, hij is vier jaar geleden overleden. Ik heb dus ook een verleden!'

'Ach, meisje toch, wat spijt me dat voor je!' Klaas had haar geschrokken aangezien en na enig nadenken gezegd: 'Jij hebt dus ook het een en ander meegemaakt. Wat zou ik graag alles van je willen weten, Connie!'

Overmoedig had zij toen de leiding genomen. 'Je zou me een keer mee uit kunnen vragen, het praat overal vrijer dan hier op de markt.'

Hun eerste afspraakje was toen snel gemaakt en ze vond dat Klaas eerlijk was geweest toen hij zei: 'Dan zal ik je in de eerste plaats toch weer met mijn leeftijd moeten confronteren. Ik heb heus de leeftijd bereikt dat ik aan disco's en dat soort dingen niet meer moet denken! Als ik een dag op de markt heb gestaan ben ik moe en wil ik 's avonds het liefst thuis zijn. Ik kan je dan ook

maar één voorstel doen: heb je zin om vanavond bij me thuis te komen?

Ze had geen moment gearzeld. In plaats daarvan had ze naar hem gelachen. 'Dat lijkt me leuk, ik neem je uitnodiging graag aan!'

Klaas had toen verteld dat hij niet in de stad woonde, maar in een naburig dorp. Benieuwd naar hoe en waar hij precies woonde en leefde, had ze naar zijn adres gevraagd. Klaas had lachend zijn hoofd geschud. 'Dat zie je vanavond vanzelf! Ik kom je halen en breng je ook weer netjes thuis. Je denkt toch niet dat ik je alleen over straat laat gaan na het bericht dat we zopas hebben gehoord!'

Het nieuws waar Klaas op had gedoeld, was echt héél vreselijk, vond Connie. Om bang van te worden. Het was als een lopend vuurtje over de markt gegaan. Dat er een jonge vrouw was aangerand. De marktkooplui hadden woeste verwensingen geuit ten opzichte van de dader. Connie had bang tegen Klaas gefluisterd: 'Als zo'n gek mij in handen kreeg, zou ik dat vast niet overleven. Het lijkt me vreselijk om overgeleverd te zijn aan de willekeur van zo'n bruut monster!'

Net als de overige marktkooplui had Klaas zich furieus getoond. Haar had hij getroost: 'Kijk maar niet zo bang. Als het in mijn vermogen ligt, zal ik je beschermen tegen al de onverlaten van de wereld!'

Het had haar een bijzonder goed gevoel gegeven dat er opeens weer een mens was – een man – die haar in bescherming wilde nemen. Ze wist nagenoeg niets van Klaas, maar al wel het allerbelangrijkste: dat hij lief was, een aardig mens. Ze had de hele middag gemerkt dat Klaas bij zijn collega's bijzonder goed in de smaak viel, en ook vaste klanten hadden hem joviaal aangesproken.

Dat was voor haar een prettige ervaring geweest. Wat ze echter nog niet goed kon plaatsen was het feit dat zij zich op de markt zo op haar plaats had gevoeld. Tussen heel gewone mensen had ze gemerkt dat ze na lange jaren opeens zichzelf weer was geweest. Hoe was dat in vredesnaam mogelijk?

Connie zat voor de spiegel van de kaptafel haar haar te doen toen ze zich afvroeg of het allemaal wel zo verwonderlijk was. Ze legde de krultang neer en bestudeerde peinzend haar spiegelbeeld.

Een paar heel lichtbruine ogen stonden verbaasd toen ze opeens aan haar grootouders moest denken. Aan twee lieve mensen, die zij altijd opa Norbert en oma Margie had genoemd. Ze leefden allebei niet meer en nog steeds zou ze niet kunnen zeggen van wie van de twee ze het meest had gehouden. Ze had zich altijd bijzonder tot oma Margie aangetrokken gevoeld, opa Norbert was als een vriend voor haar geweest. Ze had het huwelijk van haar grootou-

ders altijd beschouwd als één langdurig sprookje. Wat wonderlijk dat ze vooral daar nu plotseling weer bij stilstond.

Of moest dat zo zijn, werd het haar opgedrongen? Omdat de achtergrond van dat sprookjeshuwelijk voor haar een leidraad betekende? Oma Margie stamde uit een uiterst eenvoudig arbeidersgezin met maar liefst twaalf kinderen. Ze was dertien jaar – oma Margie had haar dit verhaal zelf verteld – toen ze dienstmeisje werd bij de ouders van opa Norbert de Weerd. Waar men in de familie geen seconde aan had gedacht, gebeurde. De jonge Norbert verloor zijn hart aan hun toenmalig daghitje, zoals dat in die tijd werd genoemd. Oma Margie had verteld hoe schrikbarend veel tegenwerking ze hadden ondervonden, maar ze waren uiteindelijk wél getrouwd. Omdat ze móesten en daar hadden ze opzettelijk voor gezorgd. Oma Margie had er heel lief ondeugend bij gelachen en gezegd dat ze zich er geen moment voor geschaamd hadden hoewel het in die tijd een schande was. ‘Door de komst van ons kindje, jouw vader Norbert, konden wij trouwen en gelukkig worden. Het kindje dat ik bij me droeg is met een allesoverheersende liefde, heel bewust verwekt en door ons verwelkomd.’

De eenvoudige Margie was toen dienstmeisje af en werd mevrouw De Weerd genoemd, maar zo had oma Margie zich niet gevoeld. Ze had haar afkomst nooit verloochend en was altijd de eenvoud zelve gebleven. Tot ergernis van vooral mama!

Mama kon het nog steeds niet verkroppen dat papa uit zo’n eenvoudige vrouw was geboren en dat hij bovendien een ‘moetje’ was geweest. Connie vond haar moeders houding snobistisch, want het was lariekoek om te veronderstellen dat geld en bezittingen van invloed waren op de innerlijke gesteldheid van een mens. Ja, op die van mama misschien, bedacht ze cynisch.

Mama wilde gewoon niet erkennen hoe goed en mooi het huwelijk van opa Norbert en oma Margie was geweest. Norbert senior had zijn vrouw op handen gedragen, haar altijd en overal tegen beschermd, zonder haar eigenwaarde aan te tasten. Oma Margie was om de drommel geen timide vrouw geweest die zich door de familie had laten onderdrukken. Integendeel, ze was een sterke persoonlijkheid geweest. In al haar eenvoud was ze stil, maar koppig haar eigen gang gegaan. Precies zoals zij – Connie – het na Frizo had gedaan! Ze herinnerde zich plotseling dat oma Margie eens tegen haar had gezegd: ‘Een mens zou onder alle omstandigheden zichzelf moeten blijven, dan zag de wereld er volgens mij beter uit. In elk geval een boel eerlijker. Vanwege het simpele feit dat je opa en ik in moeilijke tijden onszelf bleven, zijn we samen

zo gelukkig geworden. Probeer ons voorbeeld later maar na te volgen, kindje, daar zul je geen spijt van krijgen.'

Connie fronste haar wenkbrauwen toen ze bedacht dat ze die wijze levensles als jong meisje van oma Margie had meegekregen. Waarom drong dan nu pas de volle betekenis ervan tot haar door? Was het de bedoeling dat zij ging inzien waarom ze na Frizo's dood zo weerbarstig en koppig was geworden? Moest zij zichzelf eindelijk leren kennen? Ze dacht aan het beëindigen van haar studie, waar ze eigenlijk niet echt spijt over had gehad. Ze dacht aan de eenvoudige baantjes die ze had aangenomen en waar ze zich absoluut niet te goed voor had gevoeld.

Vanmiddag op de markt had ze zich als een vis in het water gevoeld. Plotseling drong tot haar door dat ze bepaalde eigenschappen van haar grootouders had geërfd. Ze was er meer dan blij mee en lachte gelukkig tegen haar spiegelbeeld, waarna ze verder droomde. O ja, ze wist opeens heel zeker dat ze van allebei die lieverds iets had meegekregen. Opa Norbert had zich niet te goed gevoeld voor zijn eenvoudige Margie, hij had haar simpelweg gelukkig gemaakt. En oma Margie was altijd gebleven die ze was en daar kon Connie een groot respect voor opbrengen.

Kon oma Margie er nu maar heel even voor haar zijn. Ze wilde haar zo heel graag vertellen over Klaas. Over een doodgewone marktkoopman aan wie zij haar hart had verloren. Daar was ze al zeker van! Oma Margie zou heel stil naar haar hebben geluisterd en pas als zij was uitverteld, zou ze haar mening hebben gegeven. Opeens was het net alsof ze de stem van haar oma daadwerkelijk hoorde. Wat vertel je me nou allemaal? Denk maar niet dat ik ervan schrik, hoor! Marktkooplui zijn betrouwbaar, het zijn serieuze, hard werkende mensen.

Ja, maar oma Margie, hij heeft alleen maar een kraam, geen duur winkelpand? Zegt dat iets over hem, Connie? Hij kan er vanbinnen wel beter uitzien dan een directeur van een concern met vestigingen over de hele wereld. Je bent bang, dat begrijp ik, maar je zou je niets van het oordeel van de mensen moeten aantrekken. Blijf jezelf, kindje, altijd en onder alle omstandigheden. En wanneer het de liefde betreft, bedenk dan dat er slechts twee mensen belangrijk zijn: hij en jij, Connie!

Connie zuchtte en glimlachte tegelijk. Natuurlijk was ze zich ervan bewust dat ze oma Margie niet echt zo had horen praten. Ze wilde gewoon graag dat iemand op die positieve manier met haar over Klaas sprak. En dat kwam louter en alleen vanwege het feit dat ze bang was voor het oordeel van haar fami-

lie. Vroeg of laat zou ze op het matje worden geroepen en dan?

Voor en in de spiegel haalde een jonge vrouw laconiek haar schouders op. Twee monden openden zich in een lach die overging in zacht gefluister: 'Ik ben Connie de Weerd, de kleindochter van mijn oma Margie, wier karakter ik heb geërfd! Voortaan zal ik haar levensmotto hoog in het vaandel dragen en onder alle omstandigheden mezelf zijn. Ik wil zijn zoals oma Margie was, en net als zij zal ook ik gelukkig worden. Daar zorg ik voor. Op mijn manier!'

Het was een ferm genomen besluit van een jong meisje dat er echter nog geen idee van had hoe bewogen haar leven zou worden. En al evenmin kon Connie op dat moment bevroeden dat er veel later iemand zou zijn die het de moeite waard vond om over haar leven een boek te schrijven.

HOOFDSTUK 2

Om halfacht die avond stond Klaas Visser bij Connie voor de deur en ruim een halfuur later reden ze een allerliefst dorpje binnen. Vanachter het stuur van zijn tweedehands witte Mercedes stak Klaas herhaaldelijk een hand op tegen voorbijgangers. Tegen Connie zei hij: 'Als je in dit dorp iemand vergeet te groeten, krijg je subiet het stempel eigenwijs opgedrukt!'

Connie vatte zijn uitleg op als een waarschuwing. 'Ik zal eraan denken, in elk geval bedankt voor de tip!'

Klaas keek haar van opzij vragend aan. 'Hoezo, ben je van plan een dorpsgeenoot van mij te worden? Daar zou je mij erg gelukkig mee maken, meisje.' 'Nou, wie weet? Momenteel zitten er veel plannen diep in me. Het belangrijkste voornemen is dat ik heel rustig en weloverwogen van start wens te gaan.' De lach die ze hem zond was lief, maar haar blik was ernstig.

Voor Connies gevoel reden ze kort hierna het dorp alweer uit. Ze wilde net vragen of hij hier misschien niet woonde, toen Klaas op een alleenstaand huis wees. Het stond een beetje eenzaam, aan de rand van het dorp. 'Kijk, hier woon ik. Hoe vind je mijn stulpje?'

Ze stapten uit. Toen ze voor het huis stonden zag Connie dat het vrij klein was. Ze keek naar het puntdak met de glimmende, rode dakpannen en zei verrast: 'Het is een huis met een mutsje op, zo lijkt het net. Het is een vriendelijk huis,' besloot ze.

Klaas klonk somber. 'Vanbinnen was het anders niet altijd even vriendelijk, misschien vertel ik je daar nog eens het fijne van.'